

[Aksel Larsen.]

Og dertil kommer endelig Tilskud som Kornordningen, og der er flere. Det vil sige, at vi i rigt Maal herhjemme er begavede med Ordninger, der giver Tilskud til Landbruget.

Med hvad Begrundelse kommer man saa og foreslaar denne store Tilskudslov? Man siger, at det er paa Grund af de ved Krigen skabte Forhold og paa Grund af Sterlingfaldet, og at det er nødvendigt at give et saadant Tilskud paa ca. 7 Mill. Kr. om Maaneden. Man er i det hele taget aldrig i Bekneb for Begrundelser. Før Krigen og dette Sterlingfald havde man en anden Begrundelse for Tilskuddene. Men nu har man altsaa bl. a. denne.

Jeg kan ikke lade være med at spørge, om, hvorfor man saa ikke anlægger samme Synspunkt i andre Tilfælde over for andre Erhverv eller andre Befolkningsgrupper. Man siger: Her er et Erhverv, Landbrugserhvervet, hvis Udøvere er blevet vanskeligere stillet end før paa Grund af Krigen og Sterlingfaldet, altsaa maa de have et Tilskud paa 7 Mill. Kr. om Maaneden. Ja, men der er andre, der er blevet vanskeligt stillet paa Grund af Krigen og de Begivenheder, Krigen har medført. Hvad med, for at tale om noget meget nærliggende, de handlende? De har i Almindelighed faaet en meget vanskeligere Situation — jeg tænker paa de smaa butikshandlende —, end de havde før Krigen. Priserne er steget, Befolkningens Købekraft er faldet, og med deres Omsætning gaar det ligesaa. Mange af dem er kommet i Vanskeligheder.

Naar man siger, at Samfundet har en Pligt til at yde meget store maanedlige Tilskud til en bestemt Erhvervsgruppe paa Grund af Krigsførelsen, hvorfor anerkender man det saa ikke over for andre Erhverv? Hvorfor vil man ikke give Tilskud til Fiskerne? Hvis der er nogen, der er ramt af Forholdene udefra, i første Række Krigen, dernæst ogsaa andre Forhold, er det vel Fiskerne. Naar man anser det for berettiget, rimeligt og nødvendigt at give Tilskud til Landbruget, hvorfor saa ikke til Fiskerne? Man vil da ikke komme og fortælle, at der er om end ikke en kvalitativ, saa dog en kvantitativ Forskel, for der er flere Vælgere mellem Landbrugere end blandt Fiskerne. Det tror jeg ikke man vil fortælle, det er muligt, at det er saadan, men man skal nok bare sig for at sige det. Under alle Omstændigheder viser den forskelligartede Behandling af disse to Erhvervsgruppers Udøvere, at den Begrundelse, man giver,

nemlig Krigen og Sterlingfaldet, er ikke saa god.

Hvordan med de arbejdsløse? Paa Grund af Krigen er Arbejdsløsheden vokset ganske betydeligt, og Sterlingfaldet har sin Del af Skylden herfor. Hvorfor siger man saa ikke: De Arbejdere, der er blevet arbejdsløse paa Grund af Krigen eller i Særdeleshed i Forbindelse med Sterlingfaldet, skal have en ugentlig eller maanedlig Erstatning for det, de mister i Arbejdsfortjeneste? Men det Synspunkt anlægger man ikke over for de arbejdsløse, og derfor bestrider jeg Regeringens og de 4 kontraherende enige Partiers Ret til at anlægge dette Synspunkt over for Landbrugserhvervets Udøvere.

Saa har man en anden Begrundelse: Priserne er saa lave i England, siger man. Det forekommer mig virkelig ikke at være nogen Begrundelse for at presse Penge ud af Befolkningen i Danmark til at give Tilskud til Eksporten; det naturlige maatte jo saa være at se at opnaa nogle højere Priser. Det forekommer mig, at det, der sker ved denne Ordning med *denne* Begrundelse, de lave Priser i England, i høj Grad er et Tilskud — ikke til de danske Landbrugere, men til de engelske Forbrugere. Regeringen har højtideligt erklæret — og er i den Henseende aldeles enig med Venstres og Bondepartiets Talere —, at de Priser, der i England opnaas for danske Landbrugsprodukter, er saa lave, at de ikke engang fuldt ud dækker Produktionsomkostningerne, for ikke at tale om, at de slet ikke levner nogen Fortjeneste. Det vil altsaa sige, at hvis man skulde eksportere paa de Prisvilkkaar uden Tilskud, vilde Producenterne sætte Penge til. Det, der sker nu, er altsaa, at man fortsætter at sælge til England til disse Priser, som den engelske Regering nægter at lade forhøje. Sagen er nemlig den, at England ikke kan gaa, hvorhen det vil, paa Verdensmarkedet og købe Landbrugsprodukter og selv diktere Prisen. Absolut ikke. Men man tillader England at gøre det over for Danmark. Det er den engelske Regering, der har sat de lave Maksimalpriser paa de danske Landbrugsprodukter.

Det kan for saa vidt være et Eksempel til Efterlignelse. Det vilde være udmærket, hvis den danske Regering skulde faa den geniale Idé at fastsætte lave Maksimalpriser herhjemme til Gavn for Forbrugere i Stedet for at gaa den Vej, den hidtil er gaaet; naar den skulde fastsætte Maksimalpriser — vi har jo Brændet i frisk Erindring —, satte